Α 16 35

ΗΘΟΓΡΑΦΙΚΟ ΔΗΓΗΜΑ

ΑΓΑΠΕΣ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Δελφίνι ὁ Σωτήρης ὁ Ἀσκρηᾶς, νέος εἴκοσι χρονῶνε, μαυρομούστακος μ' ἕνα κορμὶ ποὺ λὲς εἶχε πάρει κάτι ἀπὸ τοῦ δερφινιοῦ τὴν εὔκινησιὰ καὶ τοῦ μπαρμπουνιοῦ τὴ γιαλάδα. Τὰ νηάτα του τᾶχε χαρίσει στὴ θάλασσα. Μικρος ἀκόμα εἶχε μπῆ στὸ καράβι τοῦ πατέρα του, ἑνοῦς λεβεντάθρωπου ποὖχε ἀφίσει πειὰ τή θάλασσα ἀφοῦ τὴν ἔφαε μὲ τὴ φούχτα κι' εἶχ' ἀνοίξει ἕνα παραλιακὸ μαγαζί, καὶ ταξίδευε τώρα πειά μὲ δικό του καΐκι, καραβοκύρης ξακουστός σ' ὅλους τοὺς κάβους καὶ παιδὶ μὲ μέλλον

Φαίνεται πῶς αὐτό τὸ μέλλον ξέχωρα τόνοιωθε καὶ τό φανταζότανε ὁ Παπᾶ—Ζήσης μὲ τά διαλεχτά τά κορίτσια, τὲς καλύτερες τὲς νυφάδες τοῦ χωριοῦ ποὺ κανθένας ἀπό τοὺς νηοὺς κυμάρι θάν τώχε νὰ τὴ κάμῃ γυναῖκα του. Ἡ μεγάλη, ἕνα κορίτσι ὡς ἐκὲ πάνω μεγάλη καὶ στετὴ ἀντρογυναῖκα σωστὴ εἶχε δὲ ξέρω σά τὶ τό ἀριστοκρατικό μὲ κειά τὰ πλούσια τά μαλλιά καὶ τὰ περήφανα τά μάτια, ἐνῶ ἀντίθετα ἡ μικρότερη κοντή καὶ τσαχπινοῦλα μὲ κεῖνα τὰ χιλιοπόθητα τὰ χείλια, τὰ ὁλοκόκκινα, καὶ τὰ παιχνιδιάρικα τὰ μάτια καὶ τὸ σκαστὸ τὸ γέλοιο εἶχε τὴ δροσεράδα τῆς «κρουσταλένιας βρύσης» καὶ τὴ γλυκάδα τοῦ μελιοῦ καὶ μάλιστα ὄντας σειώντας τὸ λυγερὸ της τὸ κορμὶ πήγαινε στὴ βρύση γιὰ νὰ γεμίσῃ τὸ σταμνὶ καὶ ν' ἀκούσῃ, τὸ περισσότερο, πειράγματα τῶν νηῶν —ὦ τὶ τσαχπίνηδες οἱ νηοὶ τσ' ἀπάνω γειτονιᾶς!—ποὺ καθένας τους νόμιζε πῶς ἔχει μιὰ ξέχωρη θέση στὴ καρδοῦλα τῆς ὥμορφης παπαδοπούλας. Μά φαίνεται πῶς πειότερο ἀπ' ὅλους ὁ Σωτήρης ὁ Ἀσκρηᾶς γιόμιζε τὴ καρδιὰ τῆς Χρυσῶς, τῆς τσαχπινούλας. Κι' ὁ Σωτήρης δὲν ἔμενε ἀδιάφορος. Κεῖνο τὸ στετὸ κορμὶ καὶ τό πλούσιο τὸ στῆθος τἄναβε μιὰ παράξενη φλόγα, διάφορη ὁλότελα ἀπ' τὴν ἐντύπωση τῆς μεγάλης τῆς παπαδοπούλας, τῆς Μαρίας, ποῦ κλειοῦσε ἕνα περίσιο αἴσθημα θαμμασμοῦ.

Κι' ὅμως ἡ φλόγα τῆς Χρυσῶς πειὸ πολὺ τὸν διαπερνοῦσε.

***

Μὰ καὶ τοῦ παππᾶ ἡ ἐντύπωση γιὰ τὸ Σωτήρη δὲν ἦταν κακή, παρὰ ἐνάντια ὁλόκαλη ἔτσι ποὺ μιὰ μέρα ὁ λεβεντάθρωπος ὁ γέρο—Ἀσκρηᾶς πῆρε προξενιὰ γιά τή μεγάλη θυγατέρα τοῦ παππᾶ—Ζήση γιὰ τό γυιὸ του τὸ Σωτήρη. Δὲν ἐστάθηκε ὁ γέρος μηδὲ στιγμὴ—κι' ἄς ἔλειπεν ὁ γυιός του σὲ ταξίδι—καὶ τἄσιαξε καὶ τὸ τελείωσε, ὥρισε καὶ τὴ μέρα τοῦ ἀρραβῶνα καὶ δὲν ἔλειπε τώρα παρὰ ὁ γαμπρός.

Ἔγινε ἡ καλὴ ἀρχὴ στοῦ παππᾶ ὁ σπίτι καὶ ἀπάνω σιὸ μῆνα πρὶν ὁ Σωτήρης γυρίσει, τὰ τέλειωσε τὰ πράμματα καὶ γιά τὴ μικρότερη κόρη μὲ τὸ Λευτέρη τὸ γυιὸ τοῦ Δημάρχου, καραβοκύρη κι' αὐτό, παιδὶ μὲ μέλλον.

Γύρισεν ὁ Σωτήρης ἄκουσε πώς τὸν παντρέψανε ἀνήξερὰ του καὶ σὰ νὰ μὴ τοῦ καλόρθενε. Ἡ μεγάλη πάντα τἄρεσε για γυναῖκα μὰ ποτὲς δὲν εἶχε σκεφτῆ πῶς μποροῦσε νὰ γίνῃ δικὴ του, ἐνῶ ἡ μικρὴ....

Μὰ τὶ νὰ κάμῃ; Ὁ πατέρας του τόθελε, ἡ μικρὴ ἡ Χρυσὼ εἶχε κι αὐτὴ βρῆ τὸ γαμπρό, ἔκαμε λοιπό κι' ὁ Σωτήρης τὸ σταυρὸ του καὶ—«στόνομα τοῦ Θεοῦ»—θὰν τὴ πάρω, σκέφτηκε.

Δὲν ἔμεσε τώρα πειὰ παρὰ νὰ ἑτοιμαστοῦνε τὰ παιδιὰ νὰ κάμουν κάνα ταξίδι οἱ ἄντρες γιὰ νὰ πάρουν ἀπ' τὴ πολιτεία τὰ χρειαζούμενα, νὰ ἑτοιμάζουνται ὡς τόσο ἡ κοπελλιὲς...

—Μὰ τὶς ἡ ἀνάγκη νὰ φύγουν κι' οἱ δυὸ γνωμάτεψε ὁ παππᾶς.

Ἀπόφασίσαν νὰ φύγῃ μόνο ὁ Λευτέρης—ὁ Σωτήρης μόλις ποῦχε γυρίσει ἀπ' τὸ ταξίδι—καὶ νὰ πάῃ νὰ ψουνίσῃ καὶ γιὰ τοὺ δυὸ τους.

Ἔφυγε τόντις καὶ ὅλο τὸ συγγενολόϊ τὸν ξεπροβόδεψε ὡς τὸ λιμάνι κι' ἀπὸ κεῖ—ὦ τὶ φιλιὰ τὶ εὐκὲς, τὶ δάκρυα καὶ μαντηλιῶν κουνήματα= τ' ἀγέρι, καλό συντρόφι, τὸν ἔφερε μακρυά.

Ἀπ' τὴ παραλία γιὰ πολὺ τὸ ἀκλουθῆξαν μὲ τὸ μάτι ὥσπου ὁλότελα τὸ χάσαν, ὥσπου ξαφανίστηκε πέρα, μακρυά στὴ γαλάζια γραμμὴ τοῦ ὁρίζοντα.

Ὁλωνῶν τὰ μάτια ἄθελα τἀκλουθῆξαν τό καράβι μόνο τῆς Χρυσῶς μιὰ παράξενη φλόγα τὰ ζωήρεψε καὶ νευρικὰ ἀναζητῆσαν τὸν Ἀσκρηᾶ. Βρισκόταν μὲ τὴν ἀδερφή της καὶ γλυκομιλοῦσαν. Τότες ἕνα δάκρυ— μαργαριτάρι τάχα ἢ ἀνάξιο δάκρυ;—κύλυσε στὸ μάγουλο τὸ ξεκοκκινισμένο καὶ τὸ στῆθος φούσκωσε σὰν σὲ ἀναστεναγμὸ ἀπειλῆς.

Μῆνας ὁλάκερος εἶχε περάσει Ὁ Λευτέρης θἄπρεπε νἆν γυρισμένος κι' ὅμως. . . .

Κάτι φῆμες ἄρχιξαν νὰ διαδίδουνται. Ἡ θάλασσα, ὁ ἄνεμος ἡ φουρτοῦνα,. . ἕνα μπουρίνι.. Ὁ γάμος τῆς Μαρίας μὲ τό Σωτήρη ἔμενε περιμένοντας τό γύρισιό.

Βραδυές, βραδυὲς γυρίζαν κάτω στ' ἀκρογιάλι οἱ δυὸ ἀρραβωνιασμένοι μὲ τὴ Χρυσὼ. Κυτάζαν τὴ θάλασσα καὶ βλογοῦσαν —οἱ δυὸ—τὸ Θεὸ ποὺ δὲν ἔφυγε κι' ὁ Σωτήρης. Τό βλέμμα τῆς Χρυσῶς ἔπερνε κεῖ στὸ σκοτάδι κάτι παράξενες λάμψες.

Ἕνα βράδυ ποὺ ἡ θάλασσα ἐξαιρετικὰ ἦταν γαληνεμένη οἱ τρεῖς κιθεβραδυνοὶ περπατητὲς ἦσαν ἐκεῖ. Δυὸ καράβια γυρισμένα ἀπ' τὰ ταξίδια εἶχαν ἀράξει μέσα στὸ πέλαγος περιμένοντας νὰ ξεφορτωθοῦν νὰ μποῦν στὸ λιμάνι. Διακρίναν βαθειὰ τὰ φῶτὰ τους.

Προχωροῦσαν—τώρα ἀργὰ, γιὰ τὸ σπῆτι του ς. Θἄφινε ὁ Σωτήρης τὶς κοπελλιὲς κι' αὐτὸς ὕστερα ἴσως νὰ γύριζε κάτω στὴ ταβέρνα τοῦ γέρο Ἀσκρηᾶ.

Μπορεῖ νἄξερε κανένα νέο.

—Περίμενε με κάτω στὸ σπῆτι, τοῦ σφύριξε μιὰ στιγμὴ ἡ Χρυσὼ στ' αὐτί.

Παραξενύτηκε ὁ Σωτήρης. «Σὰν τὶ νὰ μὲ θέλει» συλλογίστηκε. Ὡστόσο ξακλουθῆξαν τὸ δρόμο τους.

***

—Κι' ὅμως μ' ἀγαποῦσες, Σωτήρη, κι' ἐγὼ τόνοιωθες πῶς σ' ἀγαποῦσα! Ναὶ μ' ἀγαποῦσες καὶ μἄφινες νὰ τὸ νοιώσω στὰ φερσίματά σου μέσα, στὰ πειράγματὰ σου, σὲ κάθε τὶ! Καὶ μ' ἀγαπᾶς ἀκόμη! Ναὶ!

Καθισμένοι ὁ Σωτήρης κι' ἡ Χρυσὼ πέρα στὴν ἀμμουδιὰ μιλοῦσαν ἐνῶ τὸ φεγγάρι ξαπλωτὸ σὲ κάτιδιόλευκα σύνεφα τοὺς κύτταε, ἐνῶ τὰ μάτια τῆς Χρυσῶς φλογοῦσαν.

—Καὶ δὲ σκέφτεσαι τὸ Λευτέρη, τὴ Μαρία; ..... Κι' ὅμως σ' ἀγαπῶ! Ναὶ, σ' ἀγαπῶ, καὶ τὸ νοιώθεις!

—Σωτήρη!

—Χρυσὼ!

Κι' ὁλόψυχα τὰ χείλια τους ἐνωθῆκαν. Σφιχτὰ, ὁλόθερμα φιλιὰ ἀγροικήστηκαν.

Τὸ φεγγάρι ντροπαλὸ μπροστὰ στὴν ἁμαρτία τους κρύφτηκε στὰ ὁλόασπρα σύνεφα.

ΦΙΦΗ ΜΟΙΡΟΛΑΤΡΗ

Πέμπτη 24 τ' Ἀλωνάρη 1924